

சூளாமணி காப்பியம் காட்டும் அறம்

முனைவர் வெ. திருவேணி
இணைப்பேராசிரியர்-தமிழ்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி - 630 003, தமிழ்நாடு, இந்தியா

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தலைசிறந்த பெருங்காப்பியமாகிய சிந்தாமணியை அடியொற்றி அதற்குப்பின்தோன்றிய பெருங்காப்பியமே சூளாமணியாகும். தொன்மை என்பது பழைய கதையைப் பொருளாகக் கொண்டு இயற்றப்படும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாகும். மேலும் இச்சூளாமணி அடிநிமிர்ந்து ஓடாமல் நான்கடியில் 'அம்மை' என்னும் வனப்பினைத் தழுவி எழுந்த நூலாகும். இந்நூல் கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் தேவாரக் காலத்திற்கு முன்னரும் நிகழ்ந்த காலத்தே தோன்றிய நூல் என்றும், அக்காலத்தே தோன்றிய நூலுள்ளும் சிந்தாமணி பின்னர்த் தோன்றிய நூல் என்றும் ஊகிக்கலாம். பெருங்காப்பியம் என்பதற்கும் சிறுகாப்பியம் என்பதற்கும் இலக்கணம் கூறவந்த தண்டியாசிரியர் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப்பொருளையும் தன்னகத்தே அடக்கிக் கூறும் நூல் பெருங்காப்பியம் ஆகும் என்றும், அவற்றுள் சிலவற்றை விடுத்து ஒன்றையோ, இரண்டையோ கூறும் நூல் சிறுகாப்பியம் ஆகும் என்றும் கூறலாயினர். சூளாமணி என்பது தொன்மை என்னும் வனப்பினைச் சிறப்பாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட அறநூலாகும்.

முன்னுரை

சூளாமணி என்னும்இந்நூல் கற்போர்க்கு எண்வகைச் சுவைகளையும் பொழிந்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்களையும் நன்கு விளக்கி அவர்தம் அறியாமை இருளை அகற்றும் என்றும் இதனைப் பயில்வார் சிறந்த சான்றோராவது உறுதி எனலாம். அந்தவகையில், சூளாமணி காட்டும் அறக்கருத்துகள் குறித்து இக்கட்டுரை வழி அறியலாம்.

ஆய்வு நெறிமுறைகள்

அறநூல்களை உணர்ந்து மன்னன் செயல்படவேண்டும். மன்னன் எவ்வழியோ குடிகளும் அவ்வழி. மன்னனின் அரசாட்சியை ஆராய்வதன் மூலம், அரசன்வழி சமுதாயம் என்பதால், சமுதாயவியல் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நூலின் சிறப்பு

சூளாமணி என்னும் இக்காப்பியத்தினை இயற்றி அருளியவர் தோலாமொழித் தேவராவார். சூளாமணி தோன்றிய காலத்தை வரையறுத்துக் கூறும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் இல். ஒரு சாரார் இந்நூல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய நூல் என்றும் கருதுகின்றனர். சூளாமணி என்பது 'முடிமணி' என்னும் பொருளுடையதாம். ஒரு புலவர் காலணியாகிய சிலம்பினைச் செய்து தமிழன்னையின் திருவடிகளில் அணிந்தனர். மற்றொரு புலவர் மணிமேகலையைத் தமிழன்னையிடையில் பூட்டினர். மற்றொருவர் சிந்தாமணியினை அவள் நெஞ்சினில் பதித்தார். வளையும் குண்டலமும் செய்தணிந்த புலவரும் உளர்.

தலை சிறந்த ஆற்றல்

“ஆற்றல் மூன் றோதப்பட்ட வரசர்கட் கவற்றின் மிக்க
ஆற்றான் சூழ்ச்சி யென்ப தாதலா லதனையாயும்
ஆற்றலா ரமைச்சராக வமைச்சரோ டமர்ந்து செல்லும்
ஆற்றலா னரச னாகி னரியதொன் றில்லை யன்றே” (சூளா.250) 1

உலகத்தை ஆளும் மன்னர்கட்கு, நூல்களால் ஓதப்பட்ட ஆற்றல் மூன்றாகும். அவற்றில் பெருமை, அறிவு, முயற்சி என்னும் மூவகை யாற்றலுள்ளும் தலை சிறந்த ஆற்றலாவது நடுவனிற்ற அறிவாகிய சூழ்ச்சியே எனலாம். ஆகையால் அச்சூழ்ச்சியை ஆராய்ச்சி செய்யும் அறிவு வலிமையுடையார், தனக்கு அமைச்சராகக் கொண்டு, செயல்களைச் செய்து செல்லும் மன்னனாக இருப்பானாயின் அம்மன்னனுக்கு அருமையானது ஒன்றும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை.

துன்பம் தரும் சிற்றின்பம்

சிற்றின்பத்தில் அழுந்திய அரசர்கட்கு, அமைச்சர்களால் உண்டாகும் சூழ்ச்சிப் பெருமையாகிய ஒப்பற்ற ஆற்றல் இல்லையெனின், அவ்வரசர்களுடைய அரசாட்சியானது, யானைப்பாகனுக்குரிய நூலினை உணராதானும், பேதைமை பொருந்தியவனும் ஆகிய ஒருவன் கள்ளுண்டதன் பின்னர், மதம் கொண்ட யானையைச் செலுத்த அதன்மேல் ஏறினால் போன்றதாகும். இதனையே,

“வடந்திகழ் முலையினார்தலங் காமத்தின் மதர்ந்த மன்னர்க்
கடைந்தவர் மாண்பு மாங்கொன் றில்லையே லரசர் வாழ்க்கை
கடந்தவழ் கடாத்த வேழங் களித்தபின் கல்வி மாணா
மடந்தவ ழொருவன் மேல்கொண் டன்னதோர் வகையிற் றாமே” (சூளா.251)2

என்ற பாடல் வழி இன்ப வாழ்க்கையில் படிந்த அரசர் துன்பமடைவர் என்பதை உணரலாம்.

அரசாட்சி

அரசர்களுடைய அரசாட்சியானது அறநூல்களை உணர்ந்து செயல்களைப் புரியும் அமைச்சனுடைய சூழ்ச்சியைப் பற்றுக்கோடாக நிகழ்த்தல் வேண்டும். அமைச்சர்கள் துணை பிழைப்பின், ஒளியுள்ள பற்களையுடைய பாம்பினாலோ தீண்டப்பட்ட ஒருவன், அந்நஞ்சு தீர்க்கும் உபாயத்தில் தப்பி விட்டாற்போன்று, அவ்வரசாட்சியையெ அழித்து விடும். இதனை,

“சுந்தரச் சுரும்புண் கண்ணிச் சூழ்கழ லரசர் வாழ்க்கை
தந்திர மறிந்து ஆழ்வான் சூழ்ச்சி சார்ந் தமையல் வேண்டும்
மந்திர வழுவு மாயின் வாளெயிற் றரவு காய்ந்து
தந்திரந் தப்பி னாற்போற் றன்னையே தபுக்கு மன்றே” (சூளா.252)3

என்கிற பாடல்வழி, பல்லாற்றாறானும் கேடு நேருதற்கிடமான அரசாட்சியை மேற்கொண்டவன் அக்கேட்டினை அகற்றும் அமைச்சரைத் துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பது அறியலாகின்றது.

நல்வினைக்கு உரியவர்கள்

சந்தன மரங்களைப் போல நல்வினைக்கு உரியவர்களாகிய மன்னர்கள், அமைச்சர் முதலான கீழானவர்கள்செய்த பிழைகளை, அஃதாவது இகழ்தல் முதலியவைகளைப் பொறுப்பார்களாயின் உலத்துயிர்களெல்லாம் அவ்வரசனை வழிபட்டு நின்று அவனைப் பணியுமென்கிறது சூளாமணி. இதனை,

“கண்ணிய கடாந்த வேழங் கவுளினா னுரிஞப் பட்டுத்
தண்ணிய தன்மை நீங்காச் சந்தனச் சாதி போலப்
புண்ணியக் கிழவர் கீழோர் பிழைத்தன பொறுப்ப வாயின்
எண்ணியல் வளாக மெல்லாம் வழிநின்று வணங்கு மன்றே” (சூளா.262)4

என்ற இப்பாடலின் வழி அறியலாம்.

மன்னன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி

அரசர்களுடைய விண்ணுலகமும் இன்பத்தையடைதற்குக் காரணமாகச் சிறந்து விளங்குகின்ற வெண்கொற்றக் குடையானது, நிலவுலகம் இன்பத்தையடையுமாறு புரக்கும்

வரன்முறையிலிருந்து நீங்கி, உயிர்களை வருத்தத் தொடங்குமானால், கண்ணானது மகிழ்ச்சியை அடையுமாறு மலரும், மணம் பொருந்திய பெரிய தடாகங்களும் பூஞ்சோலைகளும், மிகுந்த குளிர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தனவாயினும் அவைகளும் மிகக் கொதிப்பைக் கொண்டனவேயாகும். இதனை,

“மண்குளிர் கொள்ளக் காக்கு மரபொழிந் தரசர் தங்கள்
விண்குளிர் கொள்ள வோங்கும் வெண்குடை வெதும்பு மாயிற்
கண்குளிர் கொள்ளப் பூக்குங் கடிகயத் தடமுங் காவும்
தண்குளிர் கொள்ளு மேனுந் தாமிக வெதும்பு மன்றே” (சூளா.264)5
என்னும் பாடல் அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள் என்பவாகலின், எல்லாப் பொருள்களும் அரசனைப் போல் விளங்கும் எனலாம். மேலும் கடல் வெதும்பியவிடத்து, அதனில் வாழ் உயிர்கள் யாவும் துன்பத்தை அடைதல் போல், அரசன் தீயவனாயின் உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் யாவும் கொடிய துன்பத்தை அடையுமென்பர்.

இருளகற்றும் அரசனின் தலைக்கண்

உலகத்தின் கண்கள் என்று சொல்லப் பெறுவன மூன்றாம். அவை உயிர்களைப் பாதுகாத்தல் தொழில் வல்லவனான அரசன், கல்வியறிவுடைமை, அழகிய விசும்பின் கண் சுழன்று ஓடுகிற கதிரோன், துன்ப இருளையும், கல்வி அறியாமையாகிய அகவிருளையும் வெய்யவன் புற இருளையும் போக்கி வழி காட்டற்குரிய கண்களாகும். இவற்றுள் முதலாவதாக வைத்த கண் நல்லரசன் இல்லையானால் இவ்வலகத்திற்கு இருளை நீக்கும் வகை பிறிது இல்லை எனலாம். எவ்வாற்றானும் துன்ப இருள் தொலைதலே உயிர்கட்குச் சிறப்பாகையால் அவ்விருளை அகற்றும் அரசராகிய கண், தலைக்கண் வைக்கப்பட்டது எனலாம்.

“கண்ணெனப் படுவ மூன்று காவலன் கல்வி காமர்
விண்ணினைச் சூழல் வோடும் வெய்யவ னென்னும் பேரார்
எண்ணினுட் டலைக்கண் வைத்த கண்ணஃ தில்லை யாயின்
மண்ணினுக் கிருளை நீக்கும் வகைபிறி தில்லை மன்னா” (சூளா.268)6

செங்கோன் மன்னர்

நாட்டு மக்களி;டத்திலே மன்னர்கள் செலுத்தும் கொடுங்கோன்மையும் உயிர்களைக் கவரும் கூற்றமும், பிணியும், கடலால் சூழப்பெற்ற உலகத்தின் கண் இல்லாதொழியின், எவர் செல்வோமென்று கருதுவார்கள். செங்கோன் மன்னர் வாழும் நாட்டில் கூற்றும் புகுவதற்கு அஞ்சும். கொடுங்கோன் மன்னர் வாழும் நாட்டில் கூற்றமும் பிணியும் நடமாடும் என்பர். அவற்றையும் கோலோடு சேர்த்து எண்ணினர். ஆகவே பொன்னாட்டினும் இன்பஞ் சிறந்த நாடாகும். நாட்டின்கண் வாழ்வாரேயொழிய வானவர் நாட்டை விரும்பார் என்பதன் மூலம் செங்கோன்மையைக் குறிப்பாகச் சிறப்பித்தமையைக் கீழ்வரும் பாடல் வழி உணரலாம்.

“குடிமிசை வெய்ய கோனுங் கூற்றமும் பிணியு நீர்கூழ்
படிமிசை யில்லை யாயின் வானுள்யார் பயிறு மென்பார்
முடிமிசை திவள வேந்தர் முறைமுறை பணிய விம்மி
அடிமி சைநரனுஞ் செம்போ னதிர்கழ லரச ரேறே” (சூளா.266)7 (5.மந்திர சாலைச் சருக்கம்)

மாண்புமிக்க அரசன்

திங்களைப் போல விண்மீன் கூட்டங்கள் தாங்களொருங்கு கூடினும், பேரொளியாகச் சிறந்து திகழமாட்டாமையை அறிதல் போல, மக்கள் பலர் ஒருங்கு கூடி எத்தகைய மாண்புமிக்க செயலைப் புரியினும், அரசர்களைப் போல் சிறந்து திகழமாட்டார்கள் என்பதை, கீழ்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“தண்சுடக் கடவுள் போலத் தாரகைக் குழாங்க டாமே
விண்சுடர் விளக்க மாக விளங்கல வேந்தர் போல
மண்சுடர் வரைப்பின் மிக்க மக்களு மில்லை கண்டாய்
கண்சுடர் கனலச் சீறுங் கமழ்கடாக் களிற்று வேந்தே” (சூளா.270)

இப்பாடல்வழி அறியலாம்.

செயற்கரிய செயல்கள்

அரசாட்சி செய்தலும் அருந்தவம் புரிதலும் செயற்கருஞ் செயல்களாம். இவைகளைப் புரிவார் வருத்தத்தினைப் பொருட்படுத்தாது உள்ளத்தினைத் தம் வழிப்படுத்துதல் வேண்டும். உள்ளம் அடக்கப் பெறாமல் அதன் வழியில்தானே செல்லுமாயின் பெருந்துன்பத்தினை உண்டாக்கும். இதனையே கம்பநாடரும்,

“கோளு மைம்பொறியுங்குறையப்பொருள்

நாளுங் கண்டு நடுக்குறு நோன்மையின்

ஆளு மவ்வரசேயாசன்னது

வாளின் மேல்வரு மாதவ மன்னனே” (கம்ப.மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்.14)8

என்ற இப்பாடலின் வழி உரைக்கின்றார்.

சூளாமணியில் மந்திரசாலைச் சருக்கத்தில் அருந்தவமும் அரசாட்சியும் ஒன்று என்பதனைத்,

“அருந்தவ மரைச பார மிரண்டுமே யரிய தம்மை

வருந்தியு முயிரை யோம்பி மனத்தினை வணக்கல் வேண்டும்

திருந்திய விரண்டுந் தத்தஞ் செய்கையிற் றிரியுளு மாயிற்

பெருந்துயர் விளைக்கு மன்றெ பிறங்குதார் நிறங்கொள் வேலோய்”

(சூளா.271)9

தோலாமொழித் தேவரின், இப்பாடல்வழி உணரலாம். குருதியாற் செந்நிறத்தினையுங் கொண்ட வேல்படையுடைய அரசன், அருமையான தவத்தை தாங்குதலும், அரசாட்சிச் சுமையைத் தாங்குதலும் ஆகிய இவ்விரண்டு செயல்களுமே உலகத்தின்கண் செய்தற்கரிய செயல்களாகும். தம்மை வருத்தப்படுத்தியும், மன்னுயிரைப் பாதுகாத்தும் மேலும் உள்ளமானது அதன் வழியே ஓடாது தம் வழியே வருமாறு வசமாக்குதலும் வேண்டும். திருத்தமாகச் செய்யப்பெற வேண்டிய இவைகளிரண்டும், தத்தமக்குரிய செயல்முறையில் மாறுபடுமானால் மிகுந்த துன்பத்தினை உண்டாக்குவனவாம். மேலும் அருந்தவமும் அரசாட்சியும் ஆற்றல் அரிது. இதனை,

“மாந்தலை யிணங்கி வான்றோய் மணிவளர் வயிரக் குன்றம்

உரந்தனக் குயர வேந்தி யுய்த்திடு மொருவற் கேனும்

அருந்தவ மரைச பார மவைபொறை யரிது கண்டாய்

இரந்தவர்க் கீட்டப்பட்ட விருநிதிக் கிழவ வென்றான். (சூளா.273)10

மலைதூக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவனான திருமாலுக்கும் தவமும் அரசாட்சியும் செயற்கருஞ் செயல்களாம் என்றவாறு, இவ்விரண்டு சுமைகளையும் மிகவும் அருமையாகும். இதனை அரசன் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சிறந்த தவம்

அருந்தவம் புரிவோரும் அரசாட்சி புரிவோரும் விண்ணுலக ஆட்சி பெறுவர் என்பதை,

“அந்தரந் திரியுஞ் செய்கை யமரர்தம் மரசு வேண்டி

இந்திர வுலகங் காணு நெறியவை யாவை யென்னின்

மந்திரம் வழாத வாய்மை மாதவம் முயற லன்றேல்

தந்திரத் தழுவிச் செங்கோ றனர்விலன் றரித்த லென்றான்” (சூளா.272)11

விண்ணிலே இயங்குதலைச் செய்யும் செயலினையுடைய தேவருலக அரசாட்சியை விரும்பி, இந்திரவுலகத்தை அடையும் வழிகள் எவைகளோ எனின், மந்திர நெறிகளிலே தவறாத மெய்ம்மையான சிறந்த தவத்தை முயன்று செய்தல் இல்லாவிடின், சூழ்ச்சி முறையைப் பொருந்தி நெறிதவறாத ஆட்சிமுறையை தளர்ச்சியடையாதவனாக மேற்கொள்ளுதல் என்பது பொருளாகும்.

மக்கட்கு புகலிடம்

“தீயினம் படர்ந்து வேந்தன் செறுவதே புரிய மாயிற்

போயினம் படர்ந்து வாழும் புகலிட மின்மை யாலே

வேயினம் படர்ந்த சாரல் வேங்கையை வெருவிப் புல்வாய்

மாயினம் படர்ந்த தெல்லாம் வையகம் படரு மன்றே” (சூளா.265)12

மலையை அடுத்து விளங்கிய ஒரு நாட்டில் கொடிய வேங்கையொன்று விலங்குகளைக் கண்டவாறு அடித்துத் தின்று கொண்டிருந்தது. அக்காட்டிலிருந்த மான்களும் பிற விலங்குகளும் ஒன்றுகூடி வேங்கையின் கொடுமையினின்றும் தப்புவதற்கு வழியாது என்று எண்ணமிட்டன. பிறகு அவைகளெல்லாம் வேறு காட்டிற்குச் செல்வதென்று முடிவு செய்து அவ்வாறே சென்றன. புதிதாகச் சென்ற காட்டிலோ ஒரு கொடிய சிங்கம் இருந்தது. அச்சிங்கம் முன் காட்டிலிருந்த வேங்கைப் புலியினும் பன்மடங்கு கொடியது. அது புதிதாக வந்து புகுந்த விலங்கினங்களைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்து அவைகளை யெல்லாம் கொன்று தின்று தீர்த்தது. ஆகையால் ஓர் அரசன் கொடியவனாக இருப்பின் அவன் கொடுமைக் காற்றாத மக்கள் பிற நாடுகட்குச் சென்று அங்குள்ள கொடுங்கோல் அரசர்களால் நெடுந்துன்படைந்து அழிந்து ஒழிவர். ஆதலால் போயினம் படர்ந்து வாழும் புகலிடமின்மையாலே என்றார்.

தெய்வத்தின் மிக்க பெருமை உடையவன்

இவ்வுலகத்தின்கண் ஒருவரை மற்றொருவர் வருத்துதல் செய்ய துன்பமுறாதபடி பார்த்து, அவற்றை இனிய தன்னுடைய உயிரைப்போல பாதுகாக்கும் அறவழியின் கண்ணே சிறந்து விளங்குகின்ற அரசர்களுடைய அடி நிழலையல்லாமல், எத்தகையோர்க்கும் சிறப்பானது மற்றொன்றுமில்லை.

“ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லா நாடு” (குறள்.740)13

என்பார் வள்ளுவனார்.

இதனை அரசன் உணரவேண்டும் என்பது பொருளாகும்.

“ஒருமையாற்றுன்ப மெய்து யொருவனையும்மையாலே
திருமையான் முயங்குஞ் செல்வச் செருக்கோடு திளைப்பநோக்கி
இருமையு மொருமை யாலே யியற்றிலி னிறைவன் போலப்
பெருமையை யுடைய தெய்வம் பிறிதினி யில்லை யன்றே” (குளா.267)

அரசியல் நன்கு அமையாவழி இவ்வொரு பிறப்பிற்றானே பெரிதும் துன்பம் எய்துதற்குரியவனாகிய ஒரு மனிதனை, கழிந்த பிறப்பிலியற்றிய வினையாலே, நன்மையொடே பொருந்த தார்குங் காரணமான, செல்வங்களின் நுகர்ச்சியாலே தோன்றாநின் களிப்புடனே பொருந்தி மகிழும்படி தன் அருட்கண்ணாலே பார்த்து இவ்வொரு பிறப்பின் மாத்திரையானே இம்மை மறுமைகளிரண்டிடத்தும் நுகர்தற்குரிய இன்பங்களை நுகரும்படி செய்தலால், அவனுக்குத் தன் மன்னனைப் போன்ற தொழுதற்குரிய சிறப்புடைய கடவுள் வேறொன்று ஆராய்ந்து காணுமிடத்து இல்லையாகும். கண்ணெதிர் தோன்றும் அரசன் அத்தெய்வத்தின் மிக்க பெருமை உடையவன் என்பதை அறியலாம்.

இதிலிருந்து அரசர்கள் அருளுள் செங்கோன்மையுடையவராயிருப்பார்களாகவும் அறம்சார்ந்தவர்களாகவும் இருத்தல் அவசியம் என்பதால் அரசன்வழியை மக்களும் பின்பற்றுவது ஓர் பெருமை ஆகும். மன்னர்களுடைய பெருமையே மக்களுக்கும் என்பதனைச் சூளாமணி என்னும் ஒப்பற்ற அறக்காப்பியத்தின் வழி அறியலாம்.

மேற்கோள்கள்

1. சூளாமணி மூலமும் உரையும் (முதற்பாகம்), பக்.164, உரையாசிரியர்கள் பெருமழைப் புலவர் திரு.பொ.வே.சோமசுந்தரனார், திரு.சு.அ.இராமசாமிப் புலவர், திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், திருநெல்வேலி-6, சென்னை-1, பதிப்பு - பிப்ரவரி 1962.
2. மேலது. பக்.165.
3. மேலது. பக்.166.
4. மேலது. பக்.204
5. மேலது. பக்.205
- 6 மேலது. பக்.208
7. மேலது. பக்.209.
8. கம்பராமாயணம் மூலமும் உரையும், உரை ஆசிரியர் வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார், உமா பதிப்பகம், ஜார்ஜ் டவுன், சென்னை.

9. சூளாமணி மூலமும் உரையும் (முதற்பாகம்), பக்.212 உரையாசிரியர்கள் பெருமழைப் புலவர் திரு.பொ.வே.சோமசுந்தரனார், திரு.சு.அ.இராமசாமிப் புலவர், திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், திருநெல்வேலி - 6, சென்னை-1, பதிப்பு - பிப்ரவரி 1962.
10. *Thiruvani. V, (2020) The Dignities of the King Described in Sulamani. Shanlax International Journal of Tamil Research 5(1), 10-16, பக்.15.*
11. சூளாமணி மூலமும் உரையும் (முதற்பாகம்), பக்.211 உரையாசிரியர்கள் பெருமழைப் புலவர் திரு.பொ.வே.சோமசுந்தரனார், திரு.சு.அ.இராமசாமிப் புலவர், திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், திருநெல்வேலி - 6, சென்னை-1, பதிப்பு - பிப்ரவரி 1962
12. மேலது. பக்.206
13. மு.வரதராசனார், திருக்குறள் தெளிவுரை, கழக வெளியீடு, பதிப்பு 1949

*****